

Τὸ φορῶ καὶ τραβῶ 'στὸ Παλάτι...
σκάσε σκάσε, Ζαήμη, Κορριάτη...
μὴ μετράτε τάρνιζα, τὰ μακάρια σας...
τώρα πλέον ζωὴ 'στὰ μουλάρια σας.

Νάτο νάτο... τὸ 'πῆρα... τὴ τρέλλα!
νάτο νάτο, γιὰ 'δέστε κορδέλα...
νάτο νάτο... τὴ νέα τιμή...
κατευόδη σου, φίλε Ραχμῆ.

'Δέστο, Κόντη, καὶ κλάψε τὰ χάλια σου,
'δέστο, Κόντη, κ' ἄς πέσουν τὰ σάλια σου.
'Ἐλα μ' ἔλαις τῆς ἄλλαις νυφίτσαις
κ' ἔμπροστά μου περὶτρομος στήθι,
καὶ μὲ τρεῖς κάρφωσέ το καρφίτσαις
'στοῦ παπποῦ τὰ πυρίπνοα στήθη.

Τὰ τραγοῦδιὰ μου τᾶλεγες ἔλα,
τοῦτο μόνον δὲν θέλεις ἐπιρῆ
πῶς τὸ 'πῆρα καὶ τοῦτο, μὰ σκόλα,
λιγερὲ κλαντερμὲ τσελεπῆ.

Πέμπτη πάλι πὺ μὲγάλη.

'Πίσω 'πίσω τῶν ἀλλῶν καὶ τῶν Κόντηδων ἀγέλη...
τώρα πλέον ποῦ τὸ 'πῆρα κ' ἂν τουμπάρω δὲν μὲ μέλει.
Παριτωτὸ τὰς ὑποκλίσεις καὶ τὰ λόγια τὰ γλυκὰ,
τώρα πλέον θὰ προτάξω καὶ τὴ Στρατιωτικὰ.

Τὴν 'Αρχὴν σὰς τὴν ἀφίω,
πάρετέ τὴν, σὰς τὴν δινω...
παῖδες ἀπ' ἔλους σας τὴν θέλει;
χάρισμά σας... δὲν μὲ μέλει.

Πλὴν τί θλέπω; ... νὰ τὸ Στέμμα σὲ τραπέξῃ μὲ καλεῖ
καὶ μὲ πέρνουν ἀπ' ὀπίσω χασομέρηδες πολλοί.
Μπαίνω μὲς 'στοὺς προβαλάμους καὶ μοὺ κάνουν ὑποκλίσεις,
τρώγω μὲ τοὺς Βασιλεῖς,
κ' ἔπειτα φωνάζουν κρίσεις
μέσα κ' ἔξω τῆς Βουλῆς.

Κι' ἔταν μέσα 'στὸ Παλάτι τρώγω πίνω μὲ χερὰ
τοῦτο κρίσι, κουτεντέδες. Θεωρεῖται σοβαρά;
Ποῦ τὴν βλέπετε τὴν κρίσιν, χασομέρηδες ὄχροι;
τὴν κακὴ σας τὴν ψυχρῆ.

Ποῦ τὴν βλέπετε τὴν κρίσιν κ' ἐρεθίζετε τοὺς βλάκας; ..
ἔβγαλα τὸν Ζωγλοπίτην βουλευτὴν τῆς Καλαμπάκας,
κ' ὁ δικός μας Νικολίτσας, μετ' ὀλίγον καταφθάνων,
ἀρημάμενος νικήσας τὸν ἀντίπαλον Κατσάνον.
Πλὴν ὁ κύριος Λεβίδης μ' ἀπαρνεῖτ' ἐν τῇ Βουλῇ...
'κέρδισα τὸν Νικολίτσας κ' ἔχασα τὸν Νικολῆ.

Δὲν θὰ πέσω, δὲν θὰ πέσω... μὰ κ' ἂν πέσω τί μ' αὐτὸ;
χάριτε... σὰς παριτωτὸ,
σέδεϊα. μεταρρωθίσεις,
Στρατηγίσι, Δικηρῆσι,
κοντυλιῶν κοψίματα,
νησιτικῶν ρεβίματα,
κωλιῶν τριψίματα.

'Πίσω 'πίσω, καὶ γιὰ γούνας ἔγω τόσα ράμμακα,
'στὸν Διάδογον πηγαῖνο,
μὰ τὸν 'βρίσκω λυπημένο,
κ' ἡ συγκίνησης μὲ πέρνει κ' ἀρχινῶ τὰ κλάμμακα.
Μὰ κυττάξω καὶ τοὺς φίλους, ὅπου τοὺς παγνὸν ἡ κρίσις,
καὶ τὰ μάτια μου γιὰ τοῦτους γίνονται δακρῶν βρούσις.

Φίλοι τῶν ἀγῶνων ἔτε
γιὰ τῆς στρούγγας τὸ καλόν,
κ' ἔλοι μετὰ φόβου στήτε
κατὰ φάλαγγας 'Ἐλών.

Γιὰ χατῆρι σας καὶ μόνον ὑποχώρησιν σαλπίζω
καὶ τὰ δάκρυα σκουπίζω.

Πλὴν τί λέγω; ... σῦρτε πέρα...
μὴ λυπητέ τὸν πατέρα,
κ' ἂν τὰς νόμους τοὺς 'δικούς μας ἡ Βουλὴ δὲν τοὺς ψη-
[ρίση],
τότε πλέον εἰς τὰ κρία κ' ὁ παπποῦς θὰ σὰς ἀφήσῃ,
καὶ θὰ πάη μοναχός του νὰ σερωθῇ 'στὴν Κηρυσιά
καὶ θὰ μείνετε σὰν πρῶτα σὲ μὴν ἀπ' ἀπελπισιά.

Νὰ κ' ὁ Τσαρλαμπᾶς ὁ γέρον,
ἕνας ἐκ τῶν ἡμετέρων,
τὴν κατάργησιν δὲν θέλει νὰ ψηφίσῃ τῶν νομῶν,
κ' ἄλλ' ἡμέτεροι σκοπεύουν νὰ ψηφίσουν καθ' ἡμῶν.

Μόλις πάω 'στὸ Παλάτι νὰ 'μιλήσω μὲ τὸν Θρόνον
ἀντιγχοῦν οἱ καφρανέδες ἀπὸ κρίσεις φαμφερῶν,
καὶ τὸν διάβολό μου 'βρίσκω,
μ' ἐρωτοῦν κ' αὐτοὶ κ' ἐκεῖνοι,
μὰ κυττῶ καὶ τὸν Χατζίσκο
νὰ μοὺ φεύγῃ, νὰ μ' ἀφίρη.

Στάσου στάσου, τοῦ φωνάζω, πῶς καὶ σὺ μ' ἐγκαταλείπεις
ἐν τῷ μέσῳ τόσας λύπης;
'Ο Χατζίσκος δὲν ἀκούει καὶ τὰ λόγια του μασσᾷ...
'Υπουργὸν Συγκοινωνίας δέξου τώρα νὰ σὲ κάνω,
πλὴν αὐτὸς ψυχρὸς μοὺ λέγει: κάνε τὸν Ραχμῆ Πασσᾶ,
ποῦ σοῦ φέρνει Μετ'ηγετῆδες ἀπὸ τὸν Χαριτ Σουλτάνο.

Ποῖα φρίκη, ποῖος σάλος!...
φεύγει κ' ἕνας, φεύγει κ' ἄλλος.
Ποῦ πηγαίνετε; ... σταθῆτε,
γύρω μου συγκεντρωθῆτε.

Μὰ φωνάζουν οἱ διαβόλοι:
χαριετίσματα 'στὴν Πάλι,
καὶ ξερεῖτε τὸσο φίλοι
σὰν καθούρια 'στὸ μαντύλι.

Κυριακίδης, σεβαστῆς οἰκογενεῖας γόνος,
ἐπόπτης καὶ τοῦ φωτισμοῦ κ' ὄρηγητῆς συγχρόνως,
ἠρραδωνίσθη κατ' αὐτὰς κ' ἀπέκτεινε μνηστὴν
Φιφὴν τὴν πολυβέλγητρον, τοῦ Σούκα θυγατέρα,
προτερημάτων ἐμπλεων καὶ χάριτος μεστήν,
καλλίστην κόρην ἀληθῆ ἀπὸ καλῆν μητέρα.
'Ο δὲ «Ρωμῆος» εὐχόμενος τὴν στέφιν του ταχεῖαν
ἐπέυχεται πᾶσαν χερὰν καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν.

'Ορατὸν τὸ μελοδράμα κ' ὄντως μελοδίκον,
ποῦ παριστάνει κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Δημοτικόν.
'Επιτυχίας στέφανος τὰς παραστάσεις στέφει
καὶ μ' ἐντυπώσεις μουσικὰς ὁ κόσμος ἐπιστρέφει.